

Люди, як кораблі

Кузьма Скрыбін

Я не твій брат — ти не сестра моя.
Ніколи не розкажуй мені, хто і в чому є винний на нашій землі —
Люди, як кораблі.

Кожен пливе, поки хвиля несе і поки глибока вода,
Глибока і темна до самого дна,
До самого-самого дна...

На глибині зустрічаються всі
Так, ніби в морі місця нема,
І труться бортами, аж стогне земля від зависті, підлості й зла...

Хтось не доплив,
Бо йому допомогли набрати повні трюми води,
Бо стати героями тої війни дуже хотіли вони...

А до берега тихо хвилі несуть
Поранені душі живих кораблів.
А від берега знову в море ідуть
Ті, хто вірив і правду знати хотів...

Наш Океан знає більше, ніж ми,
Секрети всі у нього на дні.
А ми ходим зверху, великі й малі, —
Люди, як кораблі.

Гордо пливем — і не вірить ніхто,
Що ним зацікавилось зло,
І серед вітрів ми не чуєм щурів, які прогризають нам дно...

А до берега тихо хвилі несуть
Поранені душі живих кораблів.
А від берега в море ідуть
Ті, хто вірив і правду знати хотів...